

Gaudi d'hores

Harmonia eivissenca

per Jaume Marí i Prunella

I

Dol d'esquena
agitada d'escuma blanca
apareix, de sobte,
en una confluència
d'aigua i tenebra
sota el vertigen d'un hom
que plora en el record.

II

Recorda el so
del trepig de la pedra,
i la remor llunyana
que ens anunciava
l'arribada de la nit.
Ara, mossego les paraules
i endinso el pensament
en una silueta porticada,
columnata de codolar.

III

Caminarem per la sendera
fins a arribar a la platja.
No té pèrdua,
car tot es confon
en una mesquina
i pobra solitud
d'hores passades.

IV

La lluentor de la terra
seca i bruna
no aconsegueix de trasbalsar
l'esperit cansat i sabedor.
El ròsec del pas del temps
vorejant l'escalf de la pedra
tampoc no atura
el lent esdevenir de la solitud.

V

Portes mig tancades
s'obren soles
sota el misteri
de la terbolesa.
Calç
i petites finestres
s'enlairen damunt
els rostres bruns,
terrosos.
Una breu fascinació
ressuscita,
en el decurs del temps,
els capells opacs
de mort
i el caminar furtiu
vora la carretera.

VI

Solcs profunds em menen
més enllà de la teva imatge.
Garrofers, terra,
figuerals,
camps erms.
No cal córrer, però,
ets massa petita.

VII

Et veig ampla i llunyana.
L'asfalt de la carretera
escalfa els meus peus,
i jo tinc ganes
de tenir-te al meu costat.
No, no et tocaré,
em basta el teu esguard,
tan sols el teu esguard.

VIII

Sempre havia imaginat
l'estretor del camí envoltat
de branques de savina,
pedres i terra eixuta.
El temps, després,
es perdia en el record
d'uns cubs negres
envoltats de calç,
en una màgica nit
absent de memòria.

IX

Camins de Sant Joan,
us record tristos.
Sabata esgrogueïda
i repòs de pins.
Tot és amb mi:
una única i sola
immensitat de terra neta.

X

T'he estimat uns dies,
carn amb carn, carn amb terra.
En tocar —no del tot— el teu cos,
més enllà de l'antic refugi obscur
dels nostres pensaments,
s'esdevingué el desig.
Quan tornem a retrobar-nos
potser serà massa tard,
molt aviat per a poder dir res.

XI

CEMENTIRI DE SANT JOAN

En record d'A. M. M.

He demanat la clau.
La porta, vella,
obre l'espai fronterer,
allà on la vida
i el no-res
es confonen en el trobament.
Miro els petits munts de terra
i cerco les inicials;
el meu trepig
no malmetrà
l'ordre del temps.
he tancat la porta.
A fora tan sols puc veure
la línia del teu mur blanc
en un immens i profètic silenci.

